

Szikár alak

Babits Mihály emlékének

„Szikár alak”, kit ifjan nem szerettem
József Attila vélt s igaz
sérelmei miatt, – ezért ma engem
is szégyen éget, bár nem az,
mi akkor Őt, aki tebenned:
benned se lelhetett apára,
hát könnyes szemmel csákányát emelte
a szavakból rakott atyai házra;
hullott a törmelék, s a résből
egyszerre csak igazi vér tört
elő, elöntve járdát és teret,
hol – fegyverét eldobva – térdepelt
már s zokogott az árva:
árvád, bár túlélhetted, bárha
fiad se lehetett.

Nem izgat már, hogy igazabb ki volt.
Forog szünetlenül az égi bolt,
de közben a
költészet, mint a Sarkcsillag, megáll,
s még egyetlenegy ríme, sem foga
nem kophatott el órjár kerekének,
mely forgat mindent: a Világot, Téged
meg Őt, ki üstökösként átrohant
kihunyó egeden, s még mielőtt sötétre
vált volna az, Ő már belézuhan
egy másik, még sötétebb égbe:
a választott halálba.

Egymásra lelt-e árnyad és az árnya
a csillagporos túlvilági réten

vagy galaktika-cserjés égi kertben?
ahogy ma bennem
sétáltok, meg-megállva,
és társalogtok szépen,
nem kapva össze semmi semmiségen,
hanem – mivel tanú nincs –
időnként akaratlanúl is,
a dialógus-prózáat versre váltva.

K.n. / 1983? / Új Dunatáj 2005 / 3

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)